

“Siz, ölmek üzere olanlar, selamlayın beni!”

“Dalga geçiyor olmalısın,” dedi Sam.

İrikıyım adam, elindeki ağı ve uzun saplı bir tırmığı üstümüze doğru savurdu.

“Dalga geçiyor gibi görünmediği kesin,” dedi Fred.

Tırmık sallayan adam, önümüzde çömeldi. Peştemal sarınmış ve sandalet giymişti. Suratında da tehlikeli bir ifade vardı.

“Zaman yolculuğuyla daha fazla başımızı belaya sokmayalım diye, *Kitap*'ı sağlam bir yere koyduğuma yemin ederim,” dedim. “Belki bu gerçek bir gladyatör değildir ve burası da, iki bin yıl öncesinin Roma'sı değildir.”

“Yaa,” dedi Sam. “Belki ben de Noel Baba'yım ve

burası da
Kuzey Kutbu.”

Bir çıkış yolu
arayarak çevreye
bakındım. Nere-
deyse küçük bir
arka bahçe büyüklü-
ğünde, üstü açık bir arenanın ortasındaydık. Yüksek
bir tahta duvarla çevrelenmiştik. Lastik pabuçlarımız
derin kuma gömülmüştü. Hiçbir kaçış yolu yoktu.

“Hadi dövüşün,” dedi gladyatör sabırsızlanarak.

“Zamanda-yol-alıp-kaybolan-Kitap’ı-bulmaya-
çalışma-işine bir kez daha sürüklendiğime inanamıyo-
rum,” dedi Sam.

“O kadar büyütmesene?” dedi Fred. “Alt tarafı
ufak bir kaza. Gerçek bir güreş görmek için büyük
bir fırsat olabilir bu.”

“Alt tarafı ufak bir kaza mı?” diye ciyakladı Sam.
Heyecanlandığı zamanlardaki gibi yükselmişti sesi.
“O halde neden bu ufak kazayı, üç ağızlı mızrak tutan
dostumuza açıklamıyorsun?”

“Ne tutan?” dedi Fred.

“Bizi şişlemeye hazırlandığı şu büyük çatal,” dedi
Sam.

“Ah, evet. Anladım,” dedi Fred.

Sam, Fred’i öne doğru itti. Fred, başını kaldırıp
gladyatöre, sonra da geriye Sam’e baktı. “Bana bira-
kın.” Fred, Dünya Güreş Şampiyonası şapkasını çıkar-
rıp, başını eğerek selam verdi. “Selam sana,
gladyatör adam. Gerçek bir güreş
görmek için çok uzaklardan
geldik. Sam’e diyordum ki,
bizim zamanımızda
Gladyatör denen şu
adamı ben bile yenebili-
rim, ama sözünü ettiğim—”

Gladyatör, bir çingirak-
lıyılan gibi seğirtti.

Fred, bir saniye önce

şapkasını elinde tutuyordu. Bir saniye sonra şapka, mızrağın ucunda sallanıyordu.

“–siz değildiniz... Bunu söylemiyordum.” Fred, birdenbire boş kalan eline bakakalmıştı.

Gladyatör, Fred’in şapkasını bir silkişte savurduktan sonra, üç ağızlı mızrağını, kuma saplanmış üç kılıca doğrulttu. “Hadi, dövüşün.”

Fred, yavaş yavaş geriye çekildi.

“Biz aslında dövüş için değil–”

Gladyatör, “Aaaaarrgghhh!” diye haykırarak, saldırıya geçti. Üçümüz de eğilip, birer kılıç kaptık.

“Ama, dostum,” dedi Fred. “Bu hiç adil değil. Hepsi tahtadan yapılmış bunların.”

Sam, kılıcını iki eliyle birden önünde tuttu. “Yeni dostumuzun gerçekten adil bir oyunu taktığını falan sanmıyorum. Büyü müyü yap, Joe. Bir şeyler söyle. Kurtar bizi buradan!”

Bir gladyatörü saf dışı bırakacak bir büyü düşünmeye çalıştım. *Kitap*’ta gladyatör büyü türünden bir şey okuduğumu anımsıyordum; ama sorunumuz her zamanki gibiydi: *Kitap*’ı bulmalıydık.

“Afedersiniz, Gladyatör Bey,” dedim. Eski Romalı bir gladyatöre tam olarak nasıl hitap etmeliyim, bilemiyordum. Ancak, kibarlıktan zarar gelmeyeceğini düşündüm. “Arkadaşlarım ve ben, buraya bir kaza

sonucu düştük. *Kitap*’ımızı bulur bulmaz da yolumuza gideceğiz.”

Gladyatör ağını havada çevirdi.

“Bu adamı atlabileceğimizi hiç sanmıyorum,” dedi Sam.

“Biz üç kişiyiz. O ise tek,” dedi Fred. Adamın mızrağının karşısındaki nasılsa ben olduğum için, birdenbire cesaret kazanmıştı bizimki.

Adam üçümüzü birden hindi gibi şişe dizmeden, hemen bir şeyler bulmalıydım. Gladyatörler. Romalılar. Eski Romalılar, Latince konuşurlardı. Gladyatör büyüünün, Latince’yle ilgili bir şey olduğunu anımsadım.

Gladyatör, avına atlamak üzere çevremizde dünüyordu.

“Tıgır-mığı ko-goy kege-nege-raga,” dedim.

Gladyatör, bize doğru hamle yaptı. Hepimiz birden geri sıçradık.

“Bu saçmalık da neyin nesi?” diye bağırdı Sam. “Onu iyice kızdırmaktan başka bir şey yapmıyorsun.”

“Bu, Latince,” dedim. “Yani bildiğim tek Latince. Kuşdili.”

Gladyatör ağını tepede döndürüp fırlattı ve bize daha neyin çarptığını anlayamadan üstümüze sardı. Bir ipi çekti. Üst üste kuma yığıldık.

“Abhh!” diye haykıran Sam, kılıcını çevreye savurup, Fred’le benim kafamıza indirdi.

“Du-gur! Kığı-mıgıl-daga-maga!” diye denedim tekrar.

Gladyatör tepemizde dikildi ve üç ağızlı mızrağını yukarıya kaldırdı.

“Gi-git buga-raga-dagan!” Bir işe yaramadı.

Zamanda Gezinen Üç Kafadar, acımasız bir hamleyle şişlenmek üzereydi. Artık hiçbir sihirli numara–kuşdili ya da başka bir şey– bizi kurtaramazdı.

Ancak, delik deşik edilmeden ve *Zamanda Gezinen Üç Kafadar, Gladyatör’e Karşı* maçını ilk (ve belki de son) kez kaybetmeden önce... yine nasıl olup da böyle bir belaya bulaştığımızı açıklamalıyım, sanırım.

Tuhaf göründüğünü biliyorum; ama her şey bir kitap yüzünden başladı. *Kitap*. Üstünde gümüş renkli, acayip yazı ve semboller bulunan koyu mavi bir kitap. Az biraz sihirbaz olan dayım Joe, bana doğum günümde verdi onu. Ancak bu mavi kitabın, okuyucularını zamanda ve uzayda herhangi bir yere gönderebileceğini söylemeyi unuttu.

Üstelik, acayip yer ve zamana bir kez gittikten sonra, eve dönmenin tek yolunun *Kitap*’ı bulmak olduğunu söylemeyi de unuttu.

Siz okuyucular arasında, bizim maceralarımızı iz-